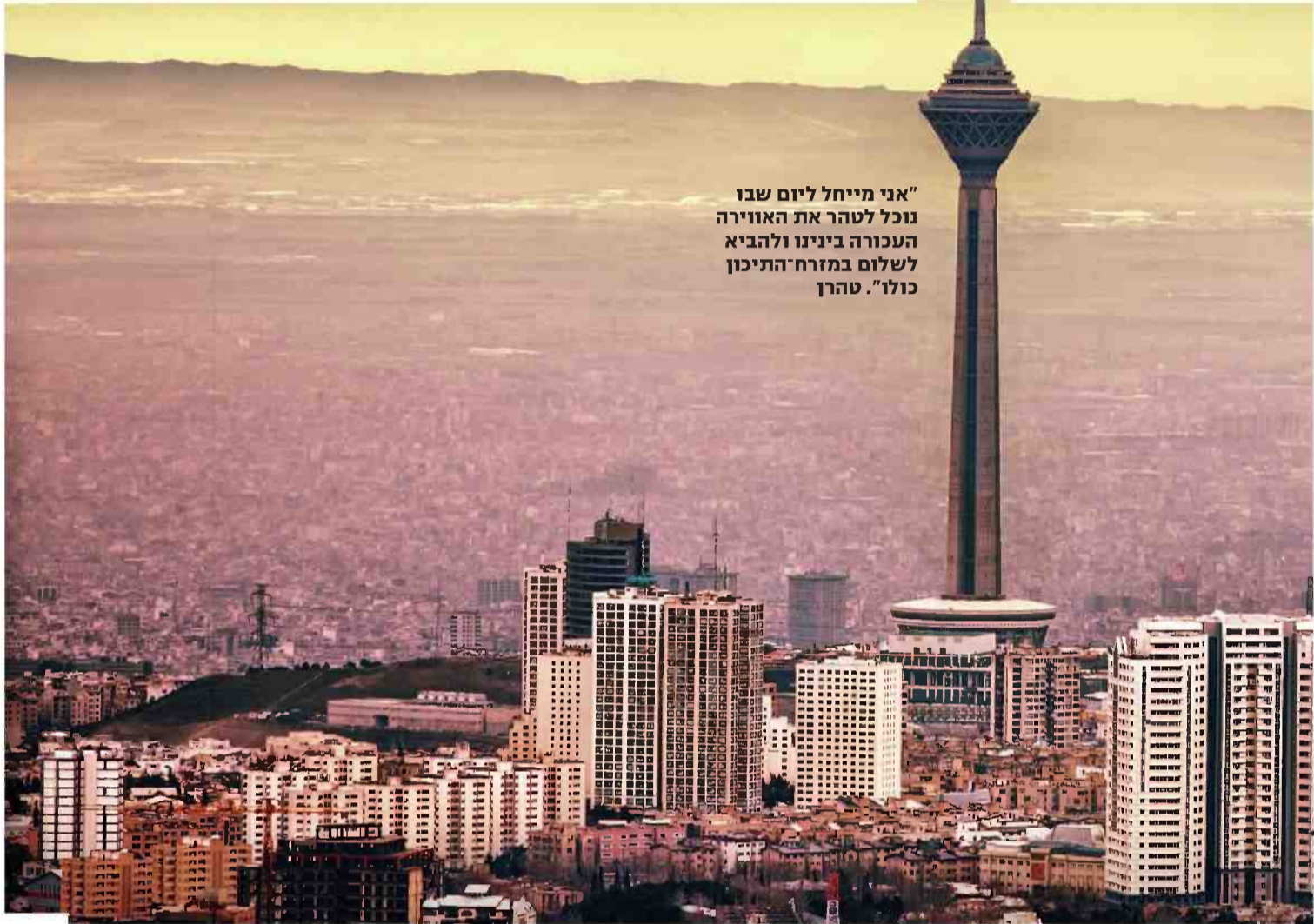

27.59x34.69	3/3	3	עמוד	כותרת	13/10/2014	44690727-9
אוניברסיטת חיפה - 8079						

"אני מייחל ליום שבו נוכל לטהר את האווירה העכורה בינינו ולהביא לשלום במזרח-התיכון כולו". טהרן

↓ לאן הולך הכסף

"ילד קטן, עוד לא בן עשר, מסתובב ברחובות בבוקר כדי להתפרנס. אינני יכול שלא לחשוב מה היה קורה אילו היו משקיעים את הכסף הרב שבזבז על ההפגנות נגד ישראל בחינוך ובלמודים של הילדים"

↓ רק רוצים לחיות

"קשישים וילדים קטנים נאלצים למכור ברכבת התחתית בסקוויטים, גרביים ועטים כדי להתקיים. כיצד העם האומלל הזה, שאינו מצליח לסיים את החודש, יכול לרצות את השמדתה של ישראל?"

↓ די לקיצוניות

"המנהיג הרוחני חמינאי קורא לחמש את הפלסטינים כדי לחחוק את ישראל, וקשה לי לשמוע את הטירוף הזה - כפי שלכם קשה לשאת את אזעקות הצבע האדום ואת פגיעת הטילים של חמאס"

ומתעלמים מכל מה שקורה סביבם. הם נאלצים להביע את חיבתם זה לזו כאן כי הממשלה משיקיעה את הכסף במקום אחר - 250 מיליון הדולר שאיראן מעבירה מדי שנה לקבוצות פלסטיניות ולבנוניות קיצוניות יכולים היו לסייע לצעירים איראנים להינשא.

אני מגיע לעבודה, באיחור, ומכין בראשי תי רוצים והתנצלויות לבוס, אבל כולם עומדים מסביב לטלוויזיה, ואף אחד לא שם לב שהגעתי באיחור. שוב אותם דיבורים על תמיכה ב"לסטין ומאבק בישראל, והפעם מפיו של המנהיג הרוחני של איראן עלי חמינאי. הוא נראה כועס מתמיד, מטיח שלל קללות בישראל ובעם הישראלי.

דניאל טרגרמן בן הארבע וחצי שנהרג מפגיעת רקטה

ראלי וקורא לחמש את הפלסטינים כדי לסייע למחות את ישראל מדפי ההיסטוריה. אלוהים, מה זו הצרה הזו שפוגעת בעם שלי? מה המטורפים האלה רוצים מהעם האיראני, מהפלסטינים ומהישראליים? חייב להיות גבול לטירוף, לקיצוניות ולברבריות. במקום לנסות להביא שלום והפסקת אש, הם ממשיכים להבעיר את האש ולהגדיל את שפיכות הדמים. מדוע עלינו לשאת את ההתבטאויות הללו? קשה לי לשמוע זאת, בדיוק כפי שלכם קשה לשאת את אזעקות הצבע האדום ואת פגיעת הטילים של חמאס.

בדרך הביתה אני נוסע במטרו, הרכבת התחתית. בתחנה אני נתקל שוב בכרזות נגד ישראל, אך הפעם מושכים את תשומת ליבי האזרחים הנרמסים תחת לחץ האינפלציה, העוני והאפליה.

שמי עלי, ואני גר בטהרן. אני רוצה לספר לכם, אזרחי ישראל, על איראן ועל החיים של האנשים באיראן בימים אלו. אני רוצה לקחת אתכם למסע וירטואלי בטהרן, כדי שתכירו את המציאות באיראן כפי שהיא באמת - ולא כפי שהיא מוצגת בכלי התקשורת.

המסע שלנו מתחיל ביום חמישי 24 ביולי - יום לפני "יום אלקודס", שהוא "יום ירושלים" האיראני המסמל את המחאה נגד הציונות, ובשיאם של ימי הלחימה בעזה במבצע צוק איתן. אני יוצא מהבית לעבודה בשעת בוקר מוקדמת, מגיע לתחנת האוטובוס וממתין. כל הקידות מסביבי וכל לוחות המודעות מלאים בפוסטרים ובתמונות מההפגנות של יום אלקודס בשנים קודמות, והזמנות לאיראן והשתתף בהן פגנה שתיערך השנה. אני מסתכל על הפוסטרים, חושב על הכסף הרב שבזבזו כדי להדפיס ולעצב אותם, ולפתע קורע את חוט מחשבותיי קול של ילד. "אדוני, תרצה לקנות עוגיית מזל?" אני מסיר בבת אחת ראשי, ורואה ילד קטן, עוד לא בן עשר, שמשתובב ברחובות בשעה כה מוקדמת כדי להתפרנס. אינני יכול שלא לחשוב מה היה קורה אילו היו משקיעים את הכסף הרב שבזבזו על הפוסטרים ועל ההפגנות בחינוך, ובלמודים של הילדון הזה ושל עוד רבים כמותו.

האוטובוס עוצר ליד בית החולים "שריעי תי". לצד המדרכה, ברחוב אמיר אבאז, הקירות מלאים בפוסטרים המזמינים להפגנה המונית נגד ישראל וקריאה של המנהיג הרוחני עלי חמינאי להשמדתה. בכניסה לחדר המיון אני מבחין במודעה - הצעה למכירת כליה, ומספר טלפון. הלב שלי נמחץ. כנראה עוד צעיר שמנסה לממן את הוצאות החתונה, הלימודים או שכר הדירה. ושוב אני חושב, האם זה הגון שממשלת איראן שולחת מדי שנה סיוע להתחמשות הקבוצות הפלסטיניות, במקום להשקיע את הכסף ברווחה או ביצירת מקומות עבודה ודיוור לצעירי איראן? שקוע במחשבות אלה, אני ממשיך את דרכי לצומת אמיר אבאז, ומחליט לעבור דרך "פארק לאלה" כדי שהמחזה הירוק והפורח ירגיע אותי - אך מיד עם הצעד הראשון אני מרגיש שמשוהו השתנה בו. בניגוד לבקרים אחרים, שבהם מושי מעת בפארק מוזיקה מתאימה להתעמלות, הברק קד הזה בוקעים מהרמקולים מארשים צבאיים לתמיכה בלוחמים פלסטיניים. בפינה נידחת על הדשא יושבים בחור ובחורה, שעסוקים בעצמם